

200700009/1.

Datum uitspraak: 6 juni 2007

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

**de Minister van Justitie,
appellant,**

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/56283 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 29 november 2006 in het
geding tussen:**

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 april 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister), voor zover thans van belang, (hierna: de vreemdeling) ongewenst verklaard.

Bij besluit van 22 november 2005 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 29 november 2006, verzonden op 7 december 2006, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 29 december 2006, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 8 januari 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de eerste grief klaagt appellant dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, nu in bezwaar is gesteld dat de geldigheidsduur van de aan de vreemdeling verleende vergunning tot verblijf, ondanks een strafrechtelijke veroordeling, nog twee maal voor de duur van een jaar is verlengd en de vreemdeling in deze periode gezinsleven met zijn dochter had, doch uit het besluit van 22 november 2005 niet valt af te leiden dat met deze omstandigheid bij de belangenafweging in verband met het beroep op artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden rekening is gehouden, dat besluit onvoldoende is gemotiveerd. Daartoe betoogt hij dat, voor zover thans van belang, de rechtbank heeft miskend dat deze omstandigheid wel degelijk bij de belangenafweging is betrokken en op zichzelf niet kan leiden tot het oordeel dat de inmenging in het gezinsleven tussen de vreemdeling en zijn dochter niet in het belang van de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten gerechtvaardigd is.

2.1.1. In het besluit van 22 november 2005, gelezen in samenhang met het daarin ingelaste besluit van 28 april 2004, heeft de minister zich, met toepassing van de criteria die in het arrest van het Europees Hof voor de rechten van de mens van 2 augustus 2001 in de zaak tegen Zwitserland (no. 54273/00, AB 2001, 341) te vinden zijn, op het standpunt gesteld dat de hiervoor bedoelde belangenafweging in het nadeel van de vreemdeling uitvalt. Daarbij heeft hij zwaar laten wegen dat de vreemdeling

wegens een drugsdelict tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van tien maanden is veroordeeld. Voorts heeft hij, voor zover thans van belang, bij zijn standpunt betrokken dat de vreemdeling op 25 november 1988 als volwassene naar Nederland is gekomen en daarna, behoudens een relatief korte periode van 7 december 1998 tot 17 januari 2002, zonder verblijfsvergunning hier te lande heeft verbleven, dat de vreemdeling, die de echtelijke woning op 17 januari 2001 heeft verlaten, zijn op 9 september 1999 geboren Nederlandse dochter op basis van de vastgestelde omgangsregeling slechts zes uur per week bij zich heeft, niet of nauwelijks heeft bijgedragen aan haar levensonderhoud en niet bij belangrijke beslissingen over haar opvoeding betrokken is geweest en dat de vreemdeling sociale en culturele banden met het land van herkomst heeft.

2.1.2. Daarvan uitgaande, komt in verband met de hiervoor bedoelde belangenafweging geen bijzondere betekenis toe aan de in bezwaar aangevoerde omstandigheid dat de geldigheidsduur van de aan de vreemdeling verleende vergunning tot verblijf, ondanks de strafrechtelijke veroordeling bij vonnis van 26 mei 2000, nog twee maal voor de duur van een jaar is verlengd en de vreemdeling gedurende deze periode gezinsleven met zijn dochter had. Mitsdien heeft de minister aan deze omstandigheid bij de belangenafweging, waarin de duur van het rechtmatig verblijf en het gezinsleven met de dochter in die periode zijn betrokken, geen uitdrukkelijke overwegingen behoeven te wijden. Dat brengt met zich dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister, door in het besluit van 22 november 2005 niet in te gaan op deze omstandigheid, dat besluit onvoldoende heeft gemotiveerd.

De grief slaagt.

2.2. De overige grieven hebben geen zelfstandige betekenis en behoeven derhalve geen bespreking.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd.

Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 22 november 2005 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, in zoverre daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.3.1. Voor het oordeel dat de minister niet een zwaarder gewicht heeft mogen toekennen aan het algemeen belang, dat ermee is gediend dat de vreemdeling ook kort verblijf hier te lande wordt ontzegd, dan aan het persoonlijk belang van de vreemdeling en zijn dochter om kort verblijf van de vreemdeling hier te lande mogelijk te laten zijn, geeft het in beroep aangevoerde geen grond.

Dat de vreemdeling, naar hij heeft gesteld, sedert 1 augustus 1999 geen strafbaar feit heeft gepleegd, leidt niet tot een ander oordeel, nu de minister de hierboven onder 2.1.1 vermelde feiten en omstandigheden heeft mogen laten prevaleren boven een inschatting van het al dan niet bestaan van gevaar voor recidive.

2.3.2. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin doet zich de situatie voor dat het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, onverbrekkelijk samenhangen met hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geding.

2.3.3. Nu de bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden geen aanleiding geven voor een ander oordeel, zal de Afdeling het beroep alsnog ongegrond verklaren.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 29 november 2006 in zaak no. AWB 05/56283;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. B. van Wagtendonk en mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Leden, in tegenwoordigheid van mr. R.J.R. Hazen, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

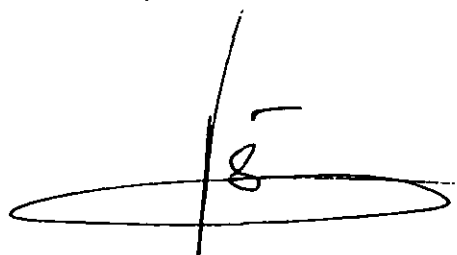
w.g. Hazen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 juni 2007

452

Verzonden: - 6 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudig

nevenzittingsplaats Rotterdam

UITSPRAAK

Reg.nr.: AWB 05/56283
V-nummer:

Inzake : i, eiser,
gemachtigde mr. M.E.M. Jacquemard, advocaat te
Rotterdam,

tegen : de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder, gemachtigde mr. W. B. Klaus

I. PROCESVERLOOP

1. Eiser, geboren op , bezit de Marokkaanse nationaliteit. Hij verblijft, naar gesteld, sedert 25 november 1988 als vreemdeling in de zin van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) in Nederland. Bij beschikking van 8 april 1999 is eiser in het bezit gesteld van een reguliere vergunning tot verblijf onder de beperking "verblijf bij Nederlandse echtgenote met ingang van 7 december 1998 en geldig tot 7 december 1999. Deze verblijfsvergunning is laatstelijk verlengd tot 7 december 2001.

2. Op 12 maart 2001 heeft verweerder, nadat gebleken was dat het huwelijk tussen eiser en referente duurzaam is ontworst, in het kader van het zogenaamde "zoekjaar" aan eiser een verblijfsvergunning verleend onder een beperking verband houdend met het zoeken en verrichten van arbeid al dan niet in loondienst, met een geldigheidsduur van 17 januari 2001 tot 17 januari 2002.

3. Op 20 december 2001 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlengen van de onder 2. genoemde verblijfsvergunning. Bij besluit van 9 april 2003 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Eiser heeft tegen dit besluit op 2 mei 2003 bezwaar gemaakt. Bij besluit van 28 april 2004 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 17 januari 2005 is het daartegen ingestelde beroep door deze rechtbank ongegrond verklaard. Het hiertegen ingestelde hoger beroep bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) is bij uitspraak van 14 maart 2005 ongegrond verklaard.

4. Tevens is eiser op 28 april 2004 per separate beschikking ongewenst verklaard. Eiser heeft tegen dit besluit op 17 mei 2003 bezwaar gemaakt. Bij besluit van 22 november 2005 (hierna: het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

5. Op 14 december 2005 heeft eiser tegen het bestreden besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft op 22 augustus 2006 een verweerschrift ingediend.

6. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 15 september 2006. Ter zitting zijn eiser en verweerder bij gemachtigde verschenen.

II. OVERWEGINGEN

1. Ingevolge artikel 67 van de Vw 2000, eerste lid, kan de vreemdeling door Onze Minister ongewenst worden verklaard:

- a. indien hij niet rechtmatig in Nederland verblijft en bij herhaling een bij deze wet strafbaar gesteld feit heeft begaan;
- b. indien hij bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd dan wel hem terzake de maatregel als bedoeld in artikel 37a van het Wetboek van Strafrecht is opgelegd;
- c. indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met c dan wel i;
- d. ingevolge een verdrag, of
- e. in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland.

Ingevolge het derde lid kan in afwijking van artikel 8 van de Vw 2000 de ongewenst verklaarde vreemdeling geen rechtmatig verblijf hebben.

2. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser in het bestreden besluit op juiste gronden ongewenst is verklaard ex artikel 67 van de vw 2000. Voorts stelt verweerder zich op het standpunt dat de ongewenstverklaring van eiser geen schending betekent van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM. In het primaire besluit heeft verweerder in dit kader aan de hand van de criteria ontleend aan het arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 2 augustus 2001 inzake tegen Zwitserland (no. 54273/00, ECHR 2001-IX; EHRC 2001/60) een belangenafweging gemaakt. Verweerder is gebleken dat de gronden van het bezwaarschrift, gericht tegen de ongewenstverklaring, van gelijke strekking zijn als de gronden van het beroepsschrift, gericht tegen de ongegrondverklaring van het bezwaar tegen de afwijzende beschikking op de aanvraag van 20 december 2001 om een verlenging van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. Verweerder verwijst naar de inhoud van de uitspraak van deze rechtbank van 17 januari 2005, onder rechtsoverweging 4.2.8.

In aanvulling daarop neemt verweerder het standpunt in dat ook bij de ongewenstverklaring in redelijkheid meer belang kan worden toegekend aan het algemeen belang dan aan het belang van eiser dat hem niet ontnomen wordt de mogelijkheid zijn dochter voor korte tijd in Nederland te kunnen bezoeken.

3. Eiser kan zich niet verenigen met het standpunt van verweerder. Hij voert daartoe aan dat de ongewenstverklaring een schending oplevert van artikel 8 EVRM, aangezien een inmenging in zijn gezinsleven niet gerechtvaardigd

is. Eiser stelt dat verweerder niet heeft kunnen volstaan met een verwijzing naar de uitspraak van deze rechtbank de ongegrondverklaring van het bezwaar tegen de afwijzende beschikking van de aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd van 20 december 2001 betreffend. Een ongewenstverklaring maakt het anders dan de weigering van de verlenging van vergunning tot verblijf voor eiser onmogelijk zijn dochter te bezoeken. Eiser verblijft sinds 1988 in Nederland en is slechts één keer in aanraking geweest met Justitie. Verder is hij op 28 maart 1997 met een Nederlandse vrouw gehuwd. Zijn dochter is op in Nederland geboren. Tot 17 januari 2001 heeft eiser bij zijn dochter en zijn ex-echtgenote verbleven en nadien heeft hij steeds intensief contact met zijn dochter onderhouden. Samen met zijn ex-echtgenote heeft hij het ouderlijk gezag. Voorts heeft de familiekamer van de rechtbank van 7 juni 2001 bepaald dat de gewone verblijfplaats van de dochter bij zijn ex-echtgenote is. Zijn ex-echtgenote zal nooit toestemming geven dat de dochter de vader naar Marokko zal vergezellen. Van de ex-echtgenote en dochter kan niet verlangd worden dat zij eiser naar Marokko zullen volgen. Eiser wijst in dit verband naar de guiding principles in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 2 augustus 2001 inzake tegen Zwitserland (no. 54273/00, ECHR 2001-IX; EHRC 2001/60) en tegen Denemarken (no. 54273/00, 11 juli 2002; JV 2002, 289; AB 2001, 341). Eiser acht van belang dat hij first-offender is en verweerder ook erkent dat hij slechts eenmaal met justitie in aanraking is geweest. Eiser vormt geen daadwerkelijk gevaar meer voor de openbare orde. Het strafbare feit is gepleegd in augustus 1999 en dateert van inmiddels zeven jaar her. Eiser is op 26 mei 2000 door de strafrechter veroordeeld en hem is na deze veroordeling tot tweemaal toe door verweerder een verblijfsvergunning verstrekt. Eerst na vier jaar heeft verweerder hem ongewenst verklaard. In de zaak ging het om een veroordeling van drie jaar voor handel in drugs terwijl eiser veroordeeld is tot tien maanden voor handel in drugs. In de zaak ging het om tijdsverloop sinds het gepleegde misdrijf en de godragingen gedurende die tijd. Eiser wijst in dit verband op het feit dat hij sinds 1988 in Nederland verblijft en buiten het gepleegde feit niet in aanraking met Justitie is geweest. Tot slot merkt eiser op dat het al dan niet financieel verzorgen van zijn dochter niet valt onder de guiding principles van het arrest. Nu zijn ex-echtgenote geboren en getogen is in Nederland en hier te lande werkzaam, kan van haar niet worden verwacht dat zij samen met hun dochter naar Marokko terugkeert. Eiser vindt derhalve dat zijn belangen zwaarder moeten wegen dan die van de Nederlandse Staat. Eiser acht het bestreden besluit onvoldoende zorgvuldig tot stand gekomen en onzorgvuldig gemotiveerd.

4. De rechtbank overweegt het volgende.

4.1. Niet in geschil is dat eiser bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd en dat verweerder eiser op die grond overeenkomstig artikel 67, eerste lid, onder b, van de Vw 2000 ongewenst kon verklaren. In geschil is de vraag of het besluit tot ongewenstverklaring strijd oplevert met artikel 8 van het EVRM

4.2.1. Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

(hierna: EVRM) heeft een ieder – voorzover thans van belang – recht op respect voor zijn familie- of gezinsleven. Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

4.2.2. Niet in geschil is dat eiser en zijn dochter familie- en gezinsleven bestaat als bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM. Naar het oordeel van de rechtbank levert de ongewenstverklaring een inmenging op in het recht van eiser op respect voor zijn familie- en gezinsleven.

4.2.3. Dat de inmenging bij wet is voorzien, is door eiser niet bestreden. Wel wordt bestreden de vraag of een "fair balance" is gevonden tussen de belangen in geding, te weten eisers recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven aan de ene kant en de nationale veiligheid en openbare veiligheid aan de andere kant.

4.2.4. In het bestreden besluit heeft verweerder uiteengezet waarom die belangenafweging ten nadele van eiser dient uit te vallen. Daarbij heeft verweerder de criteria gehanteerd die aan het arrest Boultif zijn ontleend en aan de hand van deze criteria is door verweerder in het primaire besluit van 28 april 2004, welk besluit in het bestreden besluit is ingelast, gemotiveerd dat de belangenafweging ten nadele van eiser dient uit te vallen. Voorts heeft verweerder in het bestreden besluit ter weerlegging van de gronden van bezwaar verwezen naar de inhoud van de uitspraak van deze rechtbank van 17 januari 2005 als onder rechtsoverweging twee aangehaald. Anders dan eiser, is de rechtbank van oordeel dat niet gezegd kan worden dat verweerder in het bestreden besluit, met de verwijzing naar de uitspraak van de rechtbank van 17 januari 2005, heeft miskend dat een ongewenstverklaring in zijn strekking en zijn gevolgen verder reikt dan een weigering om een verblijfsvergunning te verlengen. Zoals hiervoor uiteengezet heeft verweerder in het bestreden besluit immers tevens verwezen naar het primaire besluit waarin wel degelijk uitdrukkelijk gemotiveerd is ingegaan op de ongewenstverklaring en de verstreckende gevolgen daarvan.

4.2.5. De rechtbank volgt eiser evenwel in zijn standpunt dat verweerder in het bestreden besluit ten onrechte geheel voorbij is gegaan aan het in bezwaar uitdrukkelijk naar voren gebrachte feit dat eisers verblijfsvergunning na (en ondanks) zijn strafrechtelijke veroordeling tweemaal is verlengd. Verweerder is in het geheel niet ingegaan op deze in bezwaar aangevoerde omstandigheid. De rechtbank acht het bestreden besluit hiermee onvoldoende gemotiveerd. Immers, alhoewel redenen denkbaar zijn waarom de strafrechtelijke veroordeling destijds geen rol heeft gespeeld, is het een feit dat eiser na zijn strafrechtelijke veroordeling nog twee jaar verblijfsrecht heeft verkregen. Gedurende deze twee jaar is eiser in staat gesteld gezinsleven met zijn dochter te onderhouden. De rechtbank is van oordeel dat deze omstandigheid een rol dient te spelen in de door verweerder te maken belangenafweging in het kader van de vraag of de

AWB 05/56283

5

inmenging op het gezinsleven van eiser en zijn dochter gerechtvaardigd is. De rechtbank heeft hierbij in aanmerking genomen dat ook uit het primaire besluit niet kan worden afgeleid dat in het kader van de belangenafweging ex artikel 8 EVRM rekening is gehouden met deze periode van rechtmatig verblijf.

5. Gelet op het voorgaande komt de rechtbank tot het oordeel dat het bestreden besluit niet gedragen kan worden door de daaraan ten grondslag gelegde motivering, hetgeen in strijd is met artikel 7:12, eerste lid van de Awb.

Het beroep wordt derhalve gegrond verklaard.

6. De rechtbank ziet in dit geval aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn overeenkomstig het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 322,- en wegingsfactor 1).

AWB 05/56283

6

III. BESLISSING

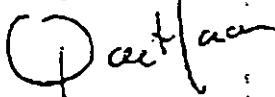
De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

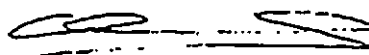
1. verklaart het beroep gegrond;
2. vernietigt het bestreden besluit;
3. bepaalt dat verweerder binnen 4 weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;
4. veroordeelt verweerder in de proceskosten ten bedrage van € 644,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan eiser dient te vergoeden
5. gelast dat de Staat der Nederlanden als rechtspersoon het door eiser betaalde griffierecht ten bedrage van € 138,- vergoedt.

Aldus gedaan door mr. C. Laukens, rechter, en uitgesproken in het openbaar op 29 november 2006, in tegenwoordigheid van mr. P. de Haas, griffier.

de griffier,

de rechter,

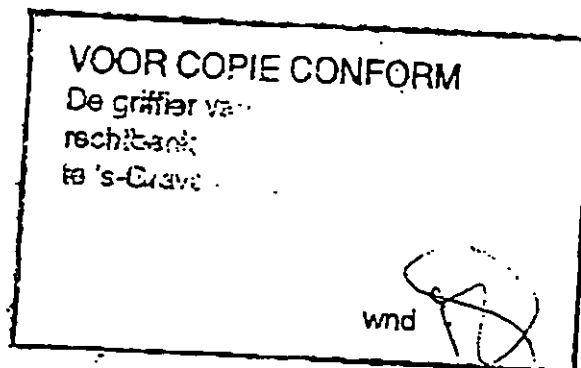

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u zich wenden tot www.raadvanstate.nl.

afschrift verzonden op: 27 DEC. 2006

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

29 DEC 2006

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD DO:

PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister van Justitie
te 's-Gravenhage,
appellant,
gemachtigde: mr. W.B. Klaus,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
zittinghoudende Rotterdam
van 29 november 2005
met kenmerk Awb 05/56283

Inzake:

met kenmerk 9706.17.6106,
aan te duiden als verweerder,
gemachtigde: mr. M.E.M. Jacquemard,
advocaat te Rotterdam

Proces
Procesvertegenwoordiging

Bordewijklaan 62
2531 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr. W.B. Klaus
070 3703187

per 1 januari 2007: 070 7794167

1 Inleiding

De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Rotterdam van 29 november 2008, verzonden op 7 december 2006, met kenmerk Awb 05/56283 (productie 1), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen het besluit van 22 november 2005 gegrond heeft verklaard, dit besluit heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen een nieuw besluit te nemen en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

2.1 Op 20 december 2001 heeft verweerder een aanvraag om verlenging van de geldigheidsduur van de aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd ingediend. Het bezwaar tegen de afwijzing van de aanvraag is bij beschikking van 28 april 2004 ongegrond verklaard. Het daartegen ingestelde beroep is bij uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Rotterdam van 17 januari 2005, AWB 04/22456, ongegrond verklaard. Bij uitspraak van uw Afdeling van 14 maart 2005, 200501614/1, is het door verweerder ingestelde hoger beroep dienaangaande eveneens ongegrond verklaard.

2.2 Bij separate beschikking van 28 april 2004 is verweerder ongewenst verklaard. Tegen dit besluit heeft verweerder op 17 mei 2004 bezwaar gemaakt. Bij besluit van 22 november 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (MvVI) dit bezwaar ongegrond verklaard.

2.3 Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Standpunt van de Minister

3.1 De Minister is van oordeel dat het besluit van 22 november 2005 rechteis juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen dit besluit ongegrond dienen te worden verklaard.

3.2 De Minister heeft drie grieven tegen de uitspraak.

Grief I

3.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 4.2.5 op pagina 4 van de aangevallen uitspraak het volgende:

"De rechtbank volgt eiser evenwel in zijn standpunt dat verweerder in het bestreden besluit ten onrechte geheel voorbij is gegaan aan het in bezwaar uitdrukkelijk naar voren gebrachte feit dat eisers verblijfsvergunning na (en ondanks) zijn strafrechtelijke vervolging tweemaal is verlengd. Verweerder is in het geheel niet ingegaan op deze in bezwaar aangevoerde omstandigheid. De rechtbank acht het bestreden besluit hiermee onvoldoende gemotiveerd. Immers, alhoewel redenen denkbaar zijn waarom de strafrechtelijke veroordeling desnuits geen rol heeft gespeeld, is het een feit dat eiser na zijn strafrechtelijke veroordeling nog twee jaar verblijfsrecht heeft verkregen. Gedurende deze twee jaar is eiser in staat gesteld gezinsleven met zijn dochter te onderhouden. De rechtbank is van oordeel dat deze omstandigheid een rol dient te spelen in de door verweerder te maken belangenafweging in het kader van de vraag of de

inmenging op het gezinsleven van elser en zijn dochter gerechtvaardigd is. De rechtbank heeft hierbij in aanmerking genomen dat ook uit het primaire besluit niet kan worden afgeleid dat in het kader van de belangenafweging ex artikel 8 EVRM rekening is gehouden met deze periode van rechtmatig verblijf."

Toelichting op grief I

- 3.4 Deze grief dient mede te worden gezien in het licht van rechtsoverweging 4.2.4 van de aangevallen uitspraak. Daarin overweegt de rechtbank kort samengevat, en naar de mening van de Minister terecht, dat de MvVl in het bestreden besluit onder verwijzing naar de primaire beschikking aan de hand van de criteria van het arrest heeft gemotiveerd waarom de belangenafweging ex artikel 8 EVRM ten nadele van verweerder dient uit te vallen. Voorts overweegt de rechtbank evenzeer terecht dat, anders dan verweerder van mening is, met de verwijzing naar de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Rotterdam van 17 januari 2005 ter weerlegging van de gronden van bezwaar niet kan worden gezegd dat de MvVl heeft miskend dat een ongewenstverklaring in zijn strekking en gevolgen verder reikt dan een weigering om een verblijfsvergunning te verlengen.
- 3.5 Van belang is voorts dat de MvVl bij de beschikking op bezwaar van 28 april 2004 met betrekking tot verweerders verlengingsaanvraag ter motivering van zijn standpunt dat de belangenafweging ex artikel 8 EVRM in het nadeel van verweerder uitvalt, heeft verwezen naar de uitgebreide overwegingen dienaangaande in de primaire beschikking van gelijke datum waarbij verweerder ongewenst is verklaard. Daarnaast is niet in geschil dat de gronden van bezwaar met betrekking tot deze beschikking identiek zijn aan de gronden van beroep tegen voornoemde beschikking op bezwaar van 28 april 2004 die hebben geleid tot de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Rotterdam, van 17 januari 2005.
- 3.6 De Minister stelt zich dan ook op het standpunt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de omstandigheid dat verweerder na zijn strafrechtelijke veroordeling nog gedurende twee jaar verblijfsrecht heeft verkregen gedurende welke tijd hij gezinsleven met zijn dochter heeft onderhouden geen rol heeft gespeeld in de belangenafweging van de MvVl. Immers blijkt de uitspraak van 17 januari 2005 heeft deze zelfde omstandigheid de rechtbank kennelijk niet geleid tot een ander oordeel dan dat inmenging in het recht op gezinsleven tussen verweerder en zijn dochter gerechtvaardigd is, welk oordeel is bevestigd bij de uitspraak van uw Afdeling van 14 maart 2005.
- 3.7 Door bij de thans voorliggende bestreden beschikking het primaire besluit als ingelast te beschouwen en vervolgens te verwijzen naar de uitspraak van 17 januari 2005 heeft de MvVl er blijk van gegeven rekenschap te hebben genomen van het thans onderwerp van geding zijnde onderdeel van de belangenafweging en deze in zijn besluitvorming te hebben betrokken. Dit heeft niet geleid, en had ook niet hoeven te leiden, tot een andersluidend besluit dan het voorliggende. Al blijkt de primaire beschikking heeft de MvVl immers rekening gehouden met de duur van het verblijf van verweerder hier te lande, alsmede met de omstandigheid dat tussen verweerder en zijn dochter familie- en gezinsleven bestaat.
- 3.8 De rechtbank had naar het oordeel van de Minister voorts dan ook dienen te volstaan met de vaststelling dat met de uitspraak van de rechtbank van 17

januari 2005 en de uitspraak van uw Afdeling van 14 maart 2005 het oordeel van de MvV dat geen sprake is van schending van het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM in rechte is komen vast te staan en van dat oordeel vervolgens in de onderhavige procedure uit dienen te gaan.
De rechtbank heeft dit miskend.

Grief II

- 3.9 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 5 op pagina 5 van de aangevallen uitspraak het volgende:

"Gelet op het voorgaande komt de rechtbank tot het oordeel dat het bestreden besluit niet gedragen kan worden door de daaraan ten grondslag gelegde mouvering, hetgeen in strijd is met artikel 7:12, eerste lid van de AWB.

Grief III

- 3.10 Ten onrechte wordt het beroep gegrond verklaard.
3.11 Ten onrechte wordt de Minister veroordeeld in de proceskosten

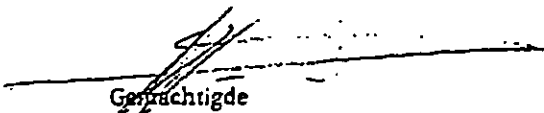
Toelichting op de grieven II en III

- 3.12 Deze grieven hebben geen zelfstandige betekenis en dienen te worden beoordeeld in het licht van de eerste grief.

3. Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 22 november 2005 ingestelde beroep.

Den Haag, 29 december 2006

Gefrachtigde

W.B. Klaus, Senior Procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 30120
2500 GC DEN HAAG
telefoon 070 - 370 3167 (na 1 januari 2007: 070-779 4167)
telefax 070 - 370 3246 (na 1 januari 2007: 070-779 5506)